

2775
4

Делено у нови инвентар бр. 2775
Година 1932 год.
Београд.

ина плаћена

Год. 4

НОВИ САД III. 1930.

Број 4.

ЗБИРКА

ЗАКОНА

МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА И УРЕДАБА

И

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА

КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ.

X.

1930.

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

ДР. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ

председник Апелационог Суда у Н. Саду.

Садржина: 11. Закон о државном суду за заштиту државе. — 12. Уредба за извршење закона о државном суду. — 13. Закон о продужењу важности закона о иступима. — 14. Основица о распореду осуђеника.

Садржина: 31. Тестаменат. — 32. Грунтова ствар. — 33. Парничка зависност. — 34. Испуњење уговора. — 35. Штета. — 36. Пресуђена ствар. Јединствени посао. — 37. Државни Ерар. Ломбардни зајам. — 38. Адвокатски испит. — 39. Дисп. ствар (сукоб). — Приговор против оптужнице.

ШТАМПАРИЈА „НАТОШЕВИЋ“ У НОВОМ САДУ.

Председник Апелационог Суда у Новом Саду.

Бр. Предс. IX. А. 26—1929.

II. Кривични сенат:

Решава све кривичне предмете приспеле овом Апелационом суду од Окружних Судова: Суботица, Сомбор (Чаковац) и Вел. Бечкерек.

Председник: Божидар Трајановић, судија.

Чланови: Др. Рихард Николић, судија.

Фрањо Сочанин, судија.

Заменик: Васиљко Стефановић, судија А. С.

Записничар:

Сенат за малодобне:

као и II. кривични сенат.

Дисциплинско веће:

Председник: Др. Ник. Игњатовић, претседник Апел. Суда.

Заменик: Др. Бошко Ђурђевић, потпретседник Апел. Суда.

Чланови: Др. Антон Гргинчевић предс. већа.

Др. Јован Киш, судија.

Јован Костић, судија.

Војислав Гомирац, судија.

Заменици: Милан Зорић, предс. већа А. С.

Богдан Ђукић предс. Одељ. А. С.

Др. Јосиф Кочар, судија.

Др. Јован Катурић, судија.

Записничар: Божидар Бранковић, секретар.

Ше. А. еп/305

31.

Закон не прописује, каквим речима мора тестватор да изјави, да је исправа, писана другом руком, његов тестамент. Према томе у клаузули тестаментна не морају се употребити тачно оне речи, које се налазе у закону, већ је довољно, ако се из садржине клаузуле може утврдити, да су одржане законске формалности. Гласним читањем исправе од стране завештаоца, која почиње речима: „мој тестамент“, и изјава да она садржи његову последњу вољу, удовољено је законским прописима.

(Касациони Суд Одељење Б.) у Новом Саду,
бр. Г. 462/1928.)

Касациони Суд Б. Одељење услед ревизионе молбе туженог разрешава пресуду призивног Суда и упућује тај суд на даљи поступак и на доношење нове одлуке, у којој ће се имати решити и питање која је странка дужна сносити трошкове парнице, који се у ревизионом поступку овим установљавају и то за тужитеља у износу од 200 дин. а за туженога у износу од 200 дин.

Разлози: Тужени се жали да је призивни суд својом пресудом повредио материјално право из 5. §-а XII зак. чл. из 1876. год.

Жалба има основе.

Клаузула нападнутог писменог тестаментна гласи овако: „Ми долепотписани за ову сврху позвани стално присутни сведоци овим сведочимо да је нама лично познати Милан М. становник из О. у нашем заједничком присуству овај тестамент прочитао а који је тестаментна иставио тестаментарни сведок Стеван М. — садржава његову последњу вољу те је исту исправу пред нама својеручно потписао.“

Призивни суд је нашао да ова клаузула не одговара прописима за писмене тестаменте из 5. §-а XII. з. чл. од 1876. год., јер се из текста његовог не види да је тестватор употребио оне одлучне речи, да је пред њима изјавио да је ово његова последња воља.

Ово установљење призивног суда није тачно.

Закон не прописује, каквиж речима мора тестватор да изјави да је исправа, писана другом руком, његов тестамент, те према томе није потребно да се у клаузули тестаamenta тачно оне речи употребе, које се налазе у тексту закона, већ је довољно ако се из садржине клаузуле може установити да су законске формалности одржане. Констатацијом сведока у клаузули тестаamenta, да је исправа прочитана као тестамент и то од стране самог тестватора јер она почиње речима: „Моја опорука или тестамент“, односно која има наслов: „Моја опорука или тестамент“ — и да исти садржава његову последњу вољу, доказује се и то да је тестватор изјавио да је та исправа његов тестамент.

Према томе спорна клаузула нападнутог тестаamenta одговара већ цитираним законским прописима, а призивни суд је повредио те прописе када је нашао да је тестамент неваљан зато јер клаузула на њему не одговара закону.

Но како је тестамент нападнут и са тог разлога, јер да је фалсификован и како је призивни суд пропустио установити потребно стање ствари и у погледу овог спорног питања, Касациони суд није могао мериторно решити ствар, већ је у смислу 543. §-а г. п. п.-а морао разрешити пресуду призивног суда и упутити тај суд на даљи поступак и установљење потребног стања ствари у горњем спорном питању.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 509. и 543. §§. г. п. п.-а.

Нови Сад 2. новембра 1928. г.

За ваљаност усменог тестирања ни није безусловно потребно, да завешталац приликом изјављивања последње воље изречно изјави, да жели градити усмени тестаменат, јер је довољно и то, ако није сумњиво, да је завешталац својим усменим изјавама хтео да да важност и снагу последње воље, и да је оно, што је у заједничком присуству сведока изјавно и сâм сматрао усменим тестаментом (К, 7382/922.).

За ваљаност усменог тестаamenta није довољно да се изјави последња воља, већ је потребно, да завешталац и то изјави, да своју изјаву жели сматрати усменим тестаментом (2478/1919.)

32.

У грунтовним стварима нема места поништењу, него само преиначењу решења нижег вуда. По зач, 3. §-а 142. Грунт. реда утоку се не могу приложити нове исправе.

(Касациони Суд Одељење Б.) у Новом Саду,
бр. Вп. 917/1928.)

33.

О парничној зависности (тач. 5. §-а 180. Гпп.) не може бити речи, кад тужилац у првој парници, нову тужбу покрене против трећег лица, а не против туженика у првој парници.

(Касациони Суд Одељење Б) у Н. Саду,
Г. 433/1928.)

34.

Ако једна странка не испуни уговор, другој странци, према сталној судској пракси припада право, да тражи испуњење уговора, а не разрешење.

(Апелациони Суд у Н. Саду, као ревиз. суд
Г. 962/926.)

35.

Не постоји тако генерално правило, да за штету, коју је проузроковао један члан породице, одговара старешина породице безусловно. Родитељ само онда одговара за штету учињену од стране малолетног детета, ако је пропустио да врши дужни надзор над малолетним. Ратарски момак од шеснаест година самостално и без родитељске контроле може вршити послове око коња.

(Апелациони Суд у Н. Саду као ревиз. суд
Г, 2324/1927.).

36.

I. Приговор пресуђене ствари може се с успехом употребити само у том случају, ако су у обе парнице и странке и предмети једни и исти. — II. Код јединственог посла отуђивања некретнине, ако тај посао не одобри старатељска власт у корист малодобника, исти неће важити ни за пунолетног сувласника, — у колико није што друго уговорено.

(Касациони Суд Одељ. Б. у Н. Саду,
Г. 503/1928.)

Касациони Суд ревизиону молбу тужених одбија и осуђује их, да тужитељици, у руке њенога правозаступника, плате, у року од 15 дана под претњом оврхе, 560 динара (пет стотина шездесет динара) ревизионих трошкова.

Разлози: Пресуду призивнога суда напали су ревизионом молбом тужени. — Жале се да је призивни

суд у противности са садржином списка установио, да је парница бр. 6287/1924. за предмет у овој, текућој парници *res iudicata*, јер је правно правило да се странке на *res iudicata*, могу с успехом позивати само онда, ако су и парнични предмети и странке, у обе парнице једни и исти. У парници бр. 6287—1914., међутим, тужени Ђ. Н. није уопште учествовао. Док је петит и предмет тужбе у истој тој парници био истављање за препис права власништва подесне исправе и то само на половину некретнина, предмет текуће парнице је да се тужена пусти у супосед $\frac{1}{3}$ спорних некретнина а на страни тужених учествује у овој парници и Ђ. Н., прворед. тужени, који у парници бр. 6287/1914. није уопште учествовао. Напротив је Апелациони Суд повредио материјално-правно правило, када није примио као *res iudicata* у парници 636—1913. установљену чињеницу, у којој су учествовала сва лица која функционирају и у овој парници, да се тужитељица одрекла свакога иметка који је остао иза оца а које је одрицање обухватило и некретнине које чине предмет парнице која је у току. — У парници бр. 6287/1914. је, уосталом, тврде тужени, нетачно изречено, да је уговор од 7. септембра 1912 због тога без важности, јер га туторска власт није одобрила. Овај уговор, међутим, није ни требао одобрења туторске власти јер се уговором није смерала промена супстанције основнога иметка онда још малолет. Јована Н. Тим уговором не само да није смањен иметак малолетнога, него је он још и повећан.

Жалбе тужених немају основе. — Истина да се парнице бр. 636—1913. и бр. 6287—1914. не могу сматрати пресуђеним предметима у овој текућој парници, јер је правно правило да се приговор пресуђене ствари може с успехом употребити само у том случају, ако су у обе парнице и предмет и странке једни и исти док у овим случају нису исти ни предмети ни странке. Према томе је погрешно позивати суд када је то спорно

питање да ли је деобни уговор од 7. септембра 1912. год. остао у крепости или није, решио, позивајући се на парницу бр. 6286—1914. као на пресуђен спор (*res judicata*), јер је то питање Апелациони Суд имао решити независно од парнице бр. 6287/1914.

Како међутим сирочадски сто деобни уговор од 7. септембра 1912. год. у интересу онда још малолетнога Ј. Н. у истини није одобрио, има се сматрати да је он, у погледу другоредног туженога и тужитељице, без важности. Како је, међутим, овај исти уговор склопио и потписао и прворедни тужени Ђ. Н., те како исти тужени није ни тврдио да је тужитељица при склапању деобне нагодбе од 7. септ. 1912. била пристала, да уговор у погледу ње и прворедног туженога остане у крепости за случај да сирочадски сто уговор не одобри, нарочито није ни тврдио нити доказао, да би се тужитељица била задовољила да у име противредности за одрицање свога дела некретнина прими ма и само половину од 1 јутра 400 □ хв., које би јој уступио прворедни тужени, има се сматрати, да је деобни уговор од 7. септембра 1912. год. јединствен правни посао који је услед тога што није одобрен у делу који се односио на посед још малолетнога Ј. Н. постао неважним у целини, дакле и у делу у којем је био заинтересован прворедни тужени Ђ. Н.

Чињеница да је тужитељица остала у поседу 1. јутра и 400 □ хв. земљишта, сама за себе, не доказује да је тужитељица деобни уговор од 7. септембра 1912. признала за себе ваљаним, иако он од сирочадског стола није био одобрен. У обе парнице бр. 636—1913. и 6287—1914. које су обе покренуте још исте 1913. год. у којој је сир. сто донео решење да деобни уговор не одобрава тужитељица је оспаравала ваљаност деобнога уговора те је парница бр. 6287—1914. окончана тек септембра 1922. год. Парницу која је у току, покренула је тужитељица већ децембра 1922., те се тако не може

§ 20.

Наплату новчаних казни и трошкова кривичног поступка по пресуди или решењу Државног суда за заштиту Државе извршаваће по постојећим прописима редовне судске или друге власти које би иначе биле за то надлежне. Државни суд за заштиту Државе ће им ради тога слати оверени препис своје пресуде или решење као и попис насталих трошкова кривичног поступка.

§ 21.

Прописи овога закона важе и за кривична дела учињена пре његовог ступања на снагу, ако о тим делима није суд првог степена још изрекао пресуду.

§ 22.

Министар правде издаће уредбу за извршење овог Закона и о потребним изменама и допунама Законика о судском кривичном поступку.

§ 23.

Овај закон ступа у живот кад се обнародује у „Службеним новинама“, а обавезну снагу добија на дан 1. јануара 1930 године. Од тог дана престају важити Закони о Државном суду за заштиту државе од 8 јануара 1929 године и сви прописи других закона у колико су противни одредбама овог закона.

Број 107280.

31. децембра 1929. године
Београд.

АЛЕКСАНДАР, с. р.

Министар Правде,

Др. М. Сршкић, с. р.

Видео и ставио Државни Печат,

Чувар Државног Печата,

Министар Правде,

Др. М. Сршкић, с. р.

Председник Министарског Савета,

Министар Унутрашњих Дела,

Почасни Ађутант Њ. В. Краља,

Дивизијски Генерал,

Пет. Живковић, с. р.

11.

ЗАКОН

о државном суду за заштиту Државе.
од 8. јануара 1929. год.

Чл. 1. — При Касационом Суду у Београду установљује се Државни Суд за заштиту Државе.

Овај Суд је надлежан на подручју целе Државе за извиђање, расправљање и суђење о кривичним делима из Главе IX. кривичног законика Краљевине Србије и о делима из члана 1., 9., 13. и 14. Закона о заштити јавне безбедности и поретка у држави.

Пред овим судом одговараће грађани Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца и ако су горе споменута дела у иностранству починили.

Надлежност Државног суда за заштиту државе протеже се и на друга кривична дела која су у вези са поменутиим делима.

Чл. 2. — Број чланова Државног суда и њихових заменика одредиће Министар Правде.

Чланове Државног суда и њихове заменике именује Краљ на предлог Министра Правде из реда данашњих судија.

Државни суд за заштиту Државе доноси своја решења у већима од седам судија.

Код Државног суда за заштиту Државе поставља се државни тужилац. У надлежност рада државног тужиоца спада покретање извиђаја и истраге код кривичних дела поменутих у чл. 1. као и подизање оптужнице и њено заступање на главној расправи (главном претресу).

Државног тужиоца именује Краљ на предлог Министра Правде.

Чл. 3. — Прописи казног поступка за Хрватску и Славонију служиће као поступак по овом Закону. Министар Правде овлашћује се да Уредбом пропише потребне измене тога поступка.

Против решења Дажавног суда за заштиту Државе нема даљег правног лека.

Чл. 4. — Државни тужилац може вођење извиђаја уступити државном тужиоцу, односно суду, који би иначе за то био надлежан, а државни суд може на предлог државног тужиоца уступити вођење истраге суду који би иначе био надлежан. Тако исто може Државни суд на предлог државног тужиоца поступање по једном од кривичних дела уступити суду који би иначе био надлежан, на редован поступак.

Сви судови и све остале државне и самоуправне власти дужни су Државном суду за заштиту Државе и државном тужиоцу код овог суда дати помоћ.

Чл. 5. — Прописи овога Закона вреде и за кривична дела почињена пре његовог ступања на снагу, ако о том делу није још изречена пресуда по суду прве инстанције.

Сви прописи казненог закона о кривичних поступка, у колико су противни прописима овог закона, престају важити.

Министар Правде овлашћује се да изда Уредбу за извршење овог закона.

Чл. 6. — Овај закон ступа у живот и добија обавезну снагу кад се обнародује у „Службеним Новинама“.

(Закон је обнародован први пут у Бр. 7 Службених Новина од 8. јануара 1929. — I год. — а други пут у Бр. 9. — IV од 11. јануара 1929. — I год.)

12.

УРЕДАБА

од 14. јануара, 1929.

за извршење Закона о Државном Суду
за заштиту Државе.

По овлашћењу из чл. 5. Закона о Државном Суду за заштиту Државе установљен је при Касационом

Суду за заштиту Државе прописује се, за извршење тога Закона ово :

§. 1.

Државни Суд за заштиту Државе установљен је при Касационом Суду у Београду, али није оделење тога суда, већ самосталан суд, који има свој посебни печат.

Државни Суд за заштиту Државе имаће као судије осам чланова и четири заменика, као и једног државног тужиоца, која лица ће се на ту дужност одредити Краљевим Указом, а иначе задржавају своје дотадање положаје.

Функционари поменути у предходном ставу ако немају своје стално службено боравиште у седишту Државног Суда за заштиту државе, ослободиће се потпуно своје дотадање дужности и упутити на рад у Државном Суду за заштиту Државе, и имаће док ту дужност врше, право на дневнице, по Уредби о накнади путних и сеобених трошкова државних службеник грађанскога реда. Функционери који су и иначе са службом у седишту суда неће се ослободити њихове дотадање дужности и вршиће нову дужност поред старе. При том, у распореду рада водиће се рачуна о вршењу дужности у једном и у другом суду.

§. 2.

Онај члан Државног Суда за заштиту Државе који је по судијском рангу најстарији врши дужност председника тога суда, а у случају његове спречености замењиваће га онај члан који је за њим најстарији по судијском рангу. И заменици чланова, у случају спречености чланова, позиваће се на замену према њиховом судијском рангу.

§. 3.

Држаном Суду за заштиту Државе одредиће се на рад, решењем Министра Правде а на предлог Председника Касационог Суда београдског, потребан број

секретара и писара, као и архивског и осталог помоћног особља, између таквих службеника Касационог Суда, београдског. То особље остаје иначе у саставу Касационог суда, коме ће се у случају потребе, увећати број таквог особља, привременим додељивањем док траје рад Државног Суда за заштиту Државе.

§. 4.

Судије државног Суда за заштиту Државе (чланови и њихови заменици), као и државни тужилац, врше ту своју дужност под својом судијском, односно државно-тужилачком или чиновничком заклетвом, и стоје под одговорности која им је наметнута оним законским прописима који, у том погледу, за њих важе. О њиховим дисциплинским кривицама доносе одлуку они дисциплински судови који су према њиховом редовном положају за њих надлежи.

§. 5.

Председник Државног Суда за заштиту Државе одређиваће истражне судије за поједине кривичне предмете, првенствено између оних чланова који су стално и само на раду код Државног Суда за заштиту Државе, и то оним редом којим кривични предмети буду стизали.

§. 6.

За унутрашњи рад истражних судија и државног тужиоца као и њихов међусобни службени однос, у погледу ислеђења, у колико то није уређено самим Законом о казненом поступку за Хрватску и Славонију, важе, према смислу, прописи који су у том погледу издани у области тога закона, а поглавито „Проведбени напутак к поступку казненом“, Пословни ред за казнене судове“, осим одредаба о надзору, пословним извештајима, узиштима и трошковима, и Наредба о унутарњем уређењу и пословном реду државних одветништава“.

§. 7.

Касациони Суд у Београду уступиће Државном Суду за заштиту државе потребне просторије, намештај

и канцеларијски прибор, и снабдеће га свима канцеларијским потребама.

Првостепени Суд за Округ Београдски примаће и држати притворенике Државног Суда за заштиту Државе у својим притворима и на потребном снабдевању, по прописима који важе у погледу његових притвореника, и на на начин на који се сњима поступа.

§. 8.

Државни Суд за заштиту Државе имаће своју одвојену архиву, са својим деловодним протоколом и осталим прописним помоћним књигама, које ће се основати по наређењу председника, сва преписка упућује сепосредно томе суду, а не преко Касационог Суда београдског.

§. 9.

Државни тужилац при Државном Суду за заштиту Државе стоји под непосредним надзором Министра Правде, коме, поред редовних пословних извештаја, подноси извештај о сваком кривичном предмету по ком је одустао од даљег гоњења пред овим судом, у колико предмет није уступљен којем другом суду.

§. 10.

Државни Суд за заштиту Државе започеће свој рад одмах по постављању судија и државног тужиоца.

§. 11.

Ова Уредба стаје на снагу кад се обнародује.
(Обнародована у Бр. 13. — VII Службених Новина од 17. јануара 1929. — I. год.)

13.

МИ

АЛЕКСАНДАР I

по милости Божјој и вољи Народној
КРАЉ ЈУГОСЛАВИЈЕ

На предлог нашег Министра Правде, а по саслушању Претседника Нашег Министарског Савета, прописујемо и проглашујемо:

ЗАКОН

о привременом продужењу важности законских
прописа о кажњавању иступа.

§. 1.

Док за целу Краљевину не задобије обавезну снагу јединствени Закон о иступима, остају на снази прописи досадашњих општих кривичних законика, затим Закона о иступима за подручје Апелационог суда у Новом Саду (XL законски чланак из 1879 год), као и сви други законски прописи о кривичним делима квалификованим као исупи (прекршаји, преступци, постопки), у колико ова кривична дела нису обухваћена Кривичним закоником од 27 јануара 1929 год., и то са изменама следећих §§ 2 до 5.

§. 2.

У случају стицаја иступа поменутих у § 1 са злочинствима и преступцима по Кривичном законнику од јануара 1929 год., поступак о иступима водиће се одвојено од поступака о тим злочинствима и преступцима. Кад су стицаји само иступи, важиће за њих прописи досадашњих кривичних законика о стицају више кривичних дела.

§. 3.

Казна „строгог затвора“ предвиђена за иступе у законским прописима поменутих у § 1, има се узети као казна затвора. Ова казна не може бити краћа од једног дана ни дужа од једног месеца затвора, а новчана казна предвиђена у овим законским прописима не може бити мања од десет динара ни већа од хиљаду у пет сто динара.

§. 4.

Право на гођење за исупе поменуте у § 1 застаје за шест месеци, а право на извршење казне застаје за једну годину.

§. 5.

По истеку три године после издржане, застареле или опроштене казне ради иступа поништиће се осуда за будућност и брисаће се у рубрикама о казнама. Ако је учинилац већ био два или више пута осуђен због иступа, осуда поништиће се тек по истеку пет година после издржане, застареле или опроштене казне.

§. 6.

На поступак о иступима поменутим у § 1. примењиваће се досадањи прописи. Но, уколико је по досадашњим прописима за гоњење таквих кривичних дела, ако њихово суђење спада у надлежност суда, потребан предлог јавног тужиоца (државног тужиоца, вршиоца дужности државног тужиоца), вредиће од дана ступања на снагу овог Закона прописи § 375 Законика о судском кривичном поступку од 16 фебруара 1929 године.

§. 7.

Овај Закон ступа у живот кад се обнародује у „Службеним новинака“, а обавезну снагу добија даном 1 јануара 1930 године.

Број 107278.

31 децембра 1929 год.

Београд.

АЛЕКСАНДАР с. р.

Претседник Министарског савета,
Министар унутрашњих послова,
Почасни ађутант Њ. В. Краља,
Дивизијски генерал,

Пет. Живковић с. р.

Министар правде,

Д-р М. Сршкић с. р.

Видео и ставио Државни печат,
Чувар Државног печата,
Министар правде,

Д-р М. Сршкић, с. р.

Претседник Министарског савета
и Министар унутрашњих дела,
Почасни ађутант Њ. В. Краља,
Дивизијски генерал,

Пет. Живковић, с. р.

14.

ОСНОВИЦА

о распореду осуђеника на поједине казнене заводе
у смислу § 7 Закона о извршењу казни
лишења слободе

I ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

А) *Робија* (§ 37 К. з.)

Казна робије (вечите и времените) издржаваће се у
казненим заводима и то :

1) пунолетни мушки :

Зеница, Марибор, Ниш, Лепоглава, Срем. Митровица,
Стара-Градишка, Родгорица, Пожаревац (Забела);

2) старији малолетници мушки :

Зеница, Марибор, Срем. Митровица, Подгорица, По-
жаревац (Забела);

3) жене пунолетне и старије малолетне : Бегуње, За-
и Пожаревац.

Б) *Заточење* (§ 38 К. з.)

1) пунолетни мушки :

Београд, Зеница, Марибор, Ниш, Лепоглава, Скопље,
Срем. Митровица, Стара-градишка, Подгорица, Пожаревац
(Забела);

2) старији малолетници мушки :

Зеница, Марибор, Срем. Митровица, Подгорица, По-
жаревац, (Забела);

3) жене пунолетне и старије малолетне ;

Бегуње, Загреб и Пожаревац.

В) *Строги затвор и затвор* (§ 39 К. з.)

Строги затвор и затвор од једне до пет година из-
државаће се у казненим заводима и то :

1) пунолетни мушки :

Београд, Зеница, Марибор, Лепоглава, Срем. Митро-
вица, Стара-Градишка, Подгорица, Пожаревац (Забела);

2) старији малолетници мушки :

Зеница, Марибор, Срем. Митровица и Подгорица (Забела);

3) жене пунолетне и старије малолетне:

Бегуње, Загреб и Пожаревац;

4) строги затвор и затвор од 7 дана до једне године издржаваће се код надлежних првосепених (пресудних) судова.

Изузетно на територији Апелационог суда у Београду, Скопљу, и Великог суда у Подгорици издржаваће се код полицијских власти по досадашњим прописима све док се не изграде засебни судски затвори.

У казнене заводе имају се упућивати сви осуђеници (§ 12 Закона о извршавању казни лишења слободe), који-е имају у часу упућивања од стране пресудног суда барем још једну годину дана да издржавају од досуђене им казне.

У противном случају остају на издржавању казне у затвору односног пресудног суда, у колико нису за поједине случајеве донесене потребне одредбе.

ПОСЕБНЕ ОДРЕДБЕ

А) *Осуђеници по пресудама грађ. судова.*

1) У Београдски казнени завод:

а) Пунолетни осуђеници, осуђени на казну *заточења* од стране Београдског првостепеног суда за град Београд и Првостепеног суда за округ београдски, аранђеловачког, ваљевског, гор. милановачког, крагујевачког лозничког, шабачког и ужичког првостепеног суда као и од стране окружног суда у Новом Саду, Сомбору и Суботици.

б) Сви пунолетни осуђеници осуђени на казну *строг* затвора и затвора од једне до пет година од стране судова на територији Апелационог суда у Београду.

2) У Женски казнени завод у Бегуње:

Пунолетне и старије малолетне осуђенице са казвама *робије* и *заточења* или *строг* затвора и затвора

од 1—5 година, осуђене од стране судова на територији Апелационог суда у Љубљани и Великог суда у Подгорици, као и од стране окружних судова у Мостару, Сарајеву, Травнику и Тузли.

3) У Женски казнени завод у Загреб:

Све пунолетне као и старије малолетне осуђенице са казнама *робије и заточења* или *строгог затвора и затвора* од 1—5 година, осуђене од стране судова на територији Апелационог суда у Загребу и од стране окружних судова у Сплиту, Шибенику, Котору, Дубровнику, Бања-Луци и Бихаћу.

4) У Казнени завод у Зеницу:

а) пунолетни осуђеници, осуђени на казну *робије, заточења или строгог затвора и затвора* од 1—5 година, од стране судова на територији Врховног суда у Сарајеву (сем бањалучког окружног суда) као и од стране окружних судова у Дубровнику и Котору.

б) пунолетни осуђеници повратници (по §-у 76 К. з.) осуђени на казну *робије и заточења* од стране судова на територији Врховног суда у Сарајеву (сем бањалучког окружног суда) судова на територији Великог суда у Подгорици.

в) старији малолетници осуђени на казну *робије и заточења или строгог затвора и затвора* од 1—5 година, од стране судова на територији Врховног суда у Сарајеву (сем бањалучког окружног суда).

5) У Казнени завод у Марибор:

а) Пунолетни осуђеници осуђени на *робију и заточење или строги затвор и затвор* од 1—5 година, од стране судова на целој територији Апелационог суда у Љубљани.

б) Осуђеници — повратници по §-у 76 К. з., осуђени на *робију или заточење* од стране истих судова.

в) Сви старији малолетници, осуђени на *робију и заточење или строги затвор и затвор* од 1—5 година, од стране истих судова.

6) У Нишки казнени завод:

а) Сви пунолетни осуђеници, осуђени на казну *робије*, од стране алексиначког, аранђеловачког, горњо-милановачког, зајечарског, књажевачког, крагујевачког, крушевачког, неготинског, нешког, пиротског, плеваљског, пријепољског, прокупачког и ужичког првостепеног суда.

б) Сви пунолетни осуђеници осуђени на казну *заточења* од стране алексиначког, зајечарског, књажевачког, крушевачког, неготинског, нишког, пиротског, плеваљског, пријепољског и прокупачког првостепеног суда.

7) У Казнени завод у Лепоглаву:

а) Пунолетни осуђеници, осуђени на *робију и заточење* од окружних судова у Беловару, Госпићу, Огулину, Сплиту, Шибенику, Вараждину и Загребу.

б) Пунолетни осуђеници — повратници (по § 76 К. з.) осуђени на *робију и заточење*, од стране окружних судова у Бања-Луци, Белој Цркви, Беловару, Госпићу, Сплиту, Шибенику, Огулину, Вел. Кикинди, Вел. Бечке-реку, Вараждину и Загребу.

в) Пунолетни осуђеници, осуђени на казну *строгог затвора и затвора* од 1—5 година, од стране окружних судова у Беловару, Вараждину и Загребу.

8) У Скопски казнени завод:

Сви пунолетни мушки осуђеници, осуђени на *робију и заточење*, од стране битолског, велешког, врањског, гиљанског, кичевског, кос. митровичког, кумановског, кавадарског, лесковачког, ново-пазарског, охридског, пећког, прилепског, приштинског, призренског, скопског, струмичког, тетовског и штипског првостепеног суда.

9) У Казнени завод у Сремску Митровицу:

а) Пунолетни осуђеници осуђени на казну *робије* од стране окружних судова у Срем. Митровици, Новом Саду, Сомбору и Суботици.

б) Пунолетни осуђеници осуђени на казну *заточења* од стране окружног суда у Срем. Митровици.

в) Сви пунолетни осуђеници, осуђени на казну *робије* од стране београдског првостепеног суда за град Београд и београдског првостепеног суда за округ београдски, ваљевског, лозничког и шабачког првостепеног суда.

г) старији малолетници, осуђени на казну *робије* и *заточења* или *строгог затвора* и *затвора* од 1—5 година од стране свих судова на територији Апелационог суда у Загребу и Новом Саду, као и од стране окружног суда у Бањалуци.

д) Осуђеници пунолетни и по правилу старији малолетни осуђени на казну *робије*, од стране Државног суда са територије целе државе.

10) У Казнени завод у Стару Градишку:

Сви пунолетни осуђеници, осуђени на казну *робије* и *заточења* или *строгог затвора* и *затвора* од 1—5 година, од стране окружних судова у Петрињи, Слав. Пожеги, Осијеку и Бањалуци.

11) У Казнени завод у Подгорицу:

Сви пунолетни и старији малолетни осуђеници, осуђени на казну *робије* и *заточења* или *строгог затвора* и *затвора* од 1—5 година од стране судова на територији Великог суда у Подгорици.

12) У Казнени завод у Пожаревац (Забела):

а) сви пунолетни осуђеници, осуђени на казну *робије* и *заточења* од стране велико-градиштанског, јагодинског, краљевског, паланачког, петровачког, пожаревачког, смедеревског, ћупријског и чачанског првостепеног суда, као и од стране окружних судова у Белој Цркви, Вел. Бечкереку, Вел. Кикинди и Панчеву.

б) сви пунолетни осуђеници осуђени на строги *затвор* и *затвор* од 1—5 година од стране првостепених судова на територији Апелационог суда у Скопљу, као и од стране окружних судова у Бел. Цркви, Вел. Бечкереку, Вел. Кикинди и Панчеву.

в) Сви пунолетни осуђеници, осуђени од стране Државног суда на казну заточења или *строгог затвора и затвора* од 1—5 година.

г) Старији малолетници, осуђени на казну *робије и заточења или строгог затвора и затвора* од 1—5 година од стране првостепених судова на територији Апелационог суда у Београду и Скопљу.

д) По правилу старији малолетници, осуђени од стране Државног суда на казну *заточења или строгог затвора и затвора* од 1—5 година, са територије целе државе.

ђ) Осуђенице (жене пунолетне и старије малолетне) осуђене на казну *робије, заточења или строгог затвора* од 1—5 год. од стране првостепених судова на територији Апелационог суда у Скопљу, Београду и Новом Саду.

е) Осуђенице (жене пунолетне и по правилу старије малолетне) осуђене на казну *робије, заточења или строгог затвора и затвора* од 1—5 година од стране Државног суда.

Б) *Војно-судски осуђеници.*

1) У Казнени завод у Зеницу :

Редови, каплари, подофицири и особље грађанског реда у служби у војсци и морнарици, осуђени на *робију или строги затвор и затвор* од 1—5 година, осуђени од стране Босанског дивизијског Војног суда у Сарајеву.

2) У Нишки казнени завод :

Иста лица, осуђена на казну *робије или строгог затвора и затвора* од 1—5 година, од стране војног суда надлежног за V Армијску област Ниш.

3) У Казнени завод у Лепоглаву :

Иста лица осуђена на *робију или строги затвор и затвор* од 1—5 година, од стране Савског дивизијског Војног суда у Загребу.

4) У Казнени завод у Скопље :

Иста лица, осуђена на *робију или строги затвор и затвор* од 1—5 година, од стране Вардарског дивизијског Војног суда.

5) У Казнени завод у Срем. Митровицу :

Иста лица осуђена на *робију или строги затвор и затвор* од 1—5 година од стране Дунавског дивизијског Војног суда у Београду.

б) У Казнени завод у Пожаревац:

Сви официри и војни чиновници са целе територије Краљевине Југославије, од стране Војног суда за официре у Београду на казну *заточења или строга затвора и затвора* од 1—5 година.

III. ПОСЕБНЕ ОДРЕДБЕ У СМISЛУ § 3 ЗАКОНА О ИЗВРШЕЊУ КАЗНИ ЛИШЕЊА СЛОБОДЕ

1) Пунолетни осуђеници по пресудама окружних судова, ради којих су донесене одредбе у овој основици под II тач. 7, 9 и 10, упућују се и то;

а) У *казнени завод у Лепоглаву*, осуђени на казну лишења слободе од стране окружних судова у Вараждину и Загребу преко шест месеци.

б) У *Казнени завод у Срем Митровицу*: осуђени од стране окружног суда у Срем. Митровици са казном лишења слободе преко три месеца.

в) У *Казнени завод у Стару Градишку*, осуђени на казну лишења слободе од стране окружних судова у Осијеку, Слав. Пожеги и Петрињи преко шест месеци.

2) Пунолетни осуђеници, осуђени од стране Првостепеног суда за варош Београд и Првостепеног суда за округ београдски са казном строга затвора и затвора преко шест месеци, упућиваће се у Казнени завод у Београд.

IV ОСОБЕНЕ ОДРЕДБЕ

У бившем казненом заводу а сада у судском затвору окружног суда у Госпићу издржаваће се до даље одредбе казне строга затвора и затвора од 1—5 година, како за пунолетне тако и одвојено за старије малолетне мушке осуђенике, осуђене од стране окружног суда у Госпићу, Огулину, Сплиту и Шибенику.

У засебно одељење истог затвора, упућиваће се до даље одредбе и млађи малолетници, који су у смислу §-а

28/6 став К. з., осуђени од стране окружних судова у Госпићу и Огулину, а од стране окруж. судова у Сплиту и Шибенику само у случају, ако код тих судова не буде довољно места.

V КУСТОДИЈА ХОНЕСТА

Кустодија Хонеста код окружног суда у Срем. Митровици служиће за смештај осуђеника, осуђених од стране свих судова у земљи на казну лишења слободе, више од једне године дана, а којима су признате олакшице при извршавању казни лишења слободе у смислу §-а 76 Закона о извршавању казни лишења слободе.

За осуђенике, осуђене на казну лишења слободе до једне године дана одредиће Министарство правде код појединих окружних судова засебне просторије, за осуђенике, којима су признате исте олакшице.

Окружни судови који не би имали такве просторије упућивање такве врсте осуђеника по нарочитом одобрењу Министарства Правде у оближњи окружни суд или у Кустодију Хонесту у Срем. Митровицу.

VI ОСОБЕНЕ ОДРЕДБЕ ЗА ВОЈНО-СУДСКЕ ОСУЂЕНИКЕ.

Бивши официри, осуђени од стране војних судова на казну затвора испод једне године и бивши редови, маглари, подофицири и особље грађанског реда у служби у војсци и морнарици, осуђени на казну затвора испод једне године од стране војних судова упућују се и то:

1) На територији Апелационог суда у Београду и Скопљу и Великог суда у Подгорици у полицијске затворе, према горњим одредбама.

2) На осталој територији у судске затворе првостепених грађанских судова по територијалној надлежности дотичних осуђеника.

Бр. 104562

21 децембра 1929 год.

Београд,

Министар правде,

Д-р М. Сршкић с. р.

тврдити да је тужитељица, иако је остала у поседу 1 јутра и 400 □ хв. земљишта, признала ваљаност уговора од 7. септембра 1912. — Како су странке септ. 1912. склопиле писмен уговор, усмена утаначења која би претходила овоме писменом уговору, све и да су учињена не могу доћи у обзир. Она не могу доћи у обзир већ ни стога, јер би и за овај споразум, који је био условљен противчинидбом са стране тада још малолетнога, било потребно одобрење сирочадскога стола, које је међутим, изостало.

Расположење у погледу ревизионих трошкова оспори се на прописима 543. и 508. §§. грађ. пост.

Нвви Сад, 18. децембра 1928. године.

*

Види : III. 73.— IV. 36.

— VI. 83. —

37.

I. Жалба да адвокат туженог нема прописну пуномоћ, не може се узети у обзир, ако се тај недостатак у смислу §-а 75. Гпп. надокнади. — II. Државни Ераp наше Краљевине, као ликвидатор, има права актората у погледу дуговања према Аустро-Угарској Банци, у колико је у поседу оригиналне менице.

— III. И код ломбардног зајма поверилац се може намирити и из осталог иметка дужникова, ако је тако уговорено.

(Касациони суд у Н. Саду,
Г. 495/1928.)

Касациони Суд, Б. Одељење одбија ревизиону молбу туженога и осуђује га да тужитељу плати у року од

15 дана под претњом принудног извршења у име ревизионих трошкова 450 динара.

Разлози: Жалба тужитеља да се ревизиона молба странке одбаца са разлога, да адвокати туженога Др. Л. Х. и Др. Ј. М. немају прописну пуномоћ од своје странке, није се могла уважити, јер је тужени у смислу 75. §.-а Гшп. накнадно прикључио прописну пуномоћ. У осталом и сам заступник тужоочев је на данашњој усменој расправи тражио само одбијање ревизионе молбе, а не одбацивање. Тужени у својој ревизионој молби у првом се реду жали зато, јер је призивни суд досудио тужитељу утужено потраживање и ако тужитељ, Држ. Ерар није доказао да је он заиста наследник Аустро-Угарске Банке, нити да је нарочито и ово утужено потраживање наследио.

Жалба није основана, јер осим чињеница, наведених у пресуди призивног суда (Решење Министарског Савета прогл. у Службеним Новинама од 27. августа 1921. г. бр. 189. закон о овлашт. Мин. Савета ради извршења ликвидације Аустро-Угарске Банке Служб. Нов. 31./1922. бр. 243.) право актората тужитељева доказује још и околност, да је тужитељ у поседу оригиналне обвезнице коју је тужени дао Аустро-Угарској Банци. Друга је жалба ревизионе молбе туженога та, да, будући му припада право подићи против тужитеља као наследника исте приговоре као против свог оригиналног првобитног веровника, како аустро-угарска банка неби имала права да тражи плаћање у динарима или југосл. крунама, односно жигосаним нашим крунама, него само у нежигосаним новчаницама Аустро-Угарске Банке, то и тужитељ од њега не може друго захтевати.

Ни ова жалба није основана, јер се по сталној пракси овог Касационог Суда дугови, учињени од стране наших држављана у предатним аустро-угарским крунама без нарочитих уговорних утаначења имају враћати у југословенским крунама у релацији 4 кр. = 1 динар.

Даља је жалба ревизионе молбе та, да тужитељ нема права да наплати утужено потраживање у већој мери од оне, у којој је преузео потраживање од Аустро-угарске Банке, а како тужитељ утужено потраживање није преузео у вредности од 37.500 дин. него само сразмерно у злату, не може ни од туженога више да потражује.

Ни ова жалба није основана, јер је тужитељ у погледу утуженог потраживања у целости ликвидатор Аустро-Угарске Банке, међусобни одношаји тужитеља са Аустро-Угарском Банком пак не тиче се туженога.

Жали се тужени, надаље, и зато, јер вели да је упитни зајам био ломбардни зајам, који се има наплатити из заложених папира од вредности. Околност, да су ти папири међувремено изгубили вредност пада на терет веровника, који је имао дужност да благовремено уновчи те папире.

Ни ова жалба није основана.

Истина је додуше да код ломбардног зајма веровник има права своје потраживање да намири само из заложених вредносних папира, но ово правило важи само онда ако странке што друго нису уговориле.

Но, како су странке по доказу прикључене оригиналне обвезнице уговориле да дужник одговара за дуг и онда ако се потраживање не може намирити из продајне цене заложених папира, на даље су уговориле странке и то да веровник није дужан обавити продају заложених папира и да у случају да се папири не могу продати у времену доспелости потраживања, то да је дужник дужан исплатити целокупно потраживање, услед тога је тужитељ као правни наследник веровника тужениковог овлаштен тражити исплату целокупног потраживања, будући је неоспорно да се заложени папари не могу продати и јер за одуговлачење продаје по горњем споразуму веровник не одговара, већ је за то крив и

сам тужени што није раније искупио своје заложене папире, када их је ваљда још могао уновчити.

Није основана ни она даља жалба ревизионе молбе да је позивни суд повредио материјално-правна правила тиме што је досудио и заостале камате — преко 3 године пре предаје тужбе, јер повластица дата Аустро-Угарској Банци да камата не застарева не може се пренети и на тужитеља, јер тужитељ као ликвидатор утуженог потраживања има иста права као и оригинални првобитни веровник и јер нема таког установљења да је тужитељ неоправдано одуговлачио утеривање потраживања.

Најзад се жали тужени што позивни суд није затражио да тужитељ — на супрот порицању туженога — докаже да је у поседу оних вредносних папира који су у утуженој обвезници набројани и што у својој пресуди није по комаду и броју и номиналној вредности означио те папире које му тужитељ има вратити.

Ни ове жалбе нису основане, јер је позивни суд у својој пресуди изрекао да је тужитељ дужан вратити оне вредносне папире који су набројани у утуженој обвезници, тиме је удовољио дужности прецизног означавања тих у ломбард датих вредносних папира и тиме је очуван и интерес дужника за случај да ти папире не би били у поседу тужитеља.

Како је ревизиона молба у целости неоснована, то је исту ваљало одбити и туженога у смислу 425., и 503. на снашање и ревизионих трошкова осудити.

Нови Сад, 11. октобра 1928. г.

38.

- I. Против одлуке испитне комисије, којом је адвокатски приправник упућен да понови испит после године дана, нема места жалби. —*
- II. Све дотле док закон о уређењу редовних су-*

дова не ступи на снагу, адвокатски испит се полаже по досадашњим прописима, а не по прописима новог закона о адвокатима.

(Одбор за испитивање адвокатских приправника у Н. Саду бр. О. А. 42—1929.)

Уток се одбацује.

Разлози: Против одлуке испитног одбора у погледу установљења рока за полагање поновног испита кандидата, који није први пут положио испит, нема по закону места никаквом правном леку, па је за то требало уток као недопустив по закону одбацити.

Но и иначе уток је неоснован, јер установа § 17. Закона о адвокатима од 17. марта 1929. није још стала на снагу, пошто се у § 125. истог закона одређује, да се адвокатски испити имају полагати по досадашњим прописима све док закон о уређењу редовних судова не ступи на снагу у целини.

Како пак закон о уређењу судова од 18. јануара 1929. није још у целини ступио на снагу, већ се у § 117. тога закона одређује, да осим §§ 103—116. остала наређења ступају на дан, кад добију обавезну снагу закон о грађанском и кривичном поступку, односно кад последњи од њих добије обавезну снагу, а како ни ова предпоставка није наступила, то за полагање адвокатског испита вреде још прописи закона од 23. јуна 1922., који у чл. 24. одређује, ако испитно поверенство нађе, да је кандидат из две или више група испитних предмета слаб, онда мора поновити испит из ових предмета и то након рока најмање од једне године дана.

Нови Сад, 4. јануара 1929. године.

39.

Надлежност дисциплинског суда одређује се по месту службовања оптуженог судије у доба

када је дисциплинска кривица учињена. Премештај оптуженог судије на територију надлежности другог дисциплинског суда, не може утицати на мењање надлежности.

**(Веће за решавање сукоба о надлежности у седишту
Касац. Суда у Београу, бр. 631929.)**

Решење: Да је за извиђење и суђење дисциплинске кривице из тачке 2. ал. 3. члана 26 закона о судијама редовних судова од 8 јануара 1929 год. коју је починио Р. А. ранији судија у Н., а садањи судија Првостепеног Суда у Г., надлежан Дисциплински Суд Апелационог Суда у Новом Сбду.

Разлози: Како се то види из списка садањи судија првостепеног суда у Г., Р. А. у својству судије Кр. Суда у Н., починио је дисциплинску кривицу из т. 2. ал. 3. 26. закона о судијама редовних судова од 8. јануара 1929 г. и то на тај начин што је у својој представи на Кр. Мин. Правде од 30. марта 1928. у којој је тражио изузеће Др. П. начелника Кр. Мин. Правде из решавања његових ствари, навео као разлог да се начелник и он налазе у судски доказаном непријатељству, које је он, начелник, сам својом слободном вољом изазвао и створио; и што се је на истој представи потписао као „сенатски председник окружног суда“, премда на ту титулу није имао право.

Дисциплински Суд Апелационог Суда у Новом Саду започео је дисциплински поступак по овој дисциплинској кривици судије Р., и дне 7. фебруара 1929. год. донео одлуку да се ова дисциплинска ствар упути на усмени претрес.

Будући да је оптужени судија Р., прије но што му је суђено по овој дисциплинској кривици, премештен у Г., дакле на територији надлежности Дисциплинског Суда Апелационог Суда у Београду, то је Дисциплин-

ски Суд Апелационог Суда у Новом Саду, на основу предлога Главног Државног Тужиоштва у Новом Саду, дне 23. октобра 1929. год., број 30./1928. донео решење којим предмет уступа Апелационом Суду у Београду на даљи надлежни поступак.

Дисциплински суд Апелационог Суди у Београду својим решењем од 2 новембра 1929 год. огласио је себе ненадлежним *v* извиђању и суђењу ове изложене дисциплинске кривице судије Р. и уступио предмет Дисциплинском Суду Касационог Суда у Београду.

Но овај последњи сматрао је себе не надлежним за расправу овог појављеног негативног сукоба, па је сва акта упутио већу шесторице судија данашњих одељења Касационих Судова, као надлежном.

Сходно принципу израженом у §, 104 закона о уређењу редовних судова, веће сматра да је надлежно и за расправу сукоба међу дисциплинским Судовима разпоправног подручја, у овом случају између Дисциплинских судова Апелационих судова у Београду и Новом Саду, па доследно томе и упустило се у решавање овог појављеног сукоба о надлежности.

Како је дисциплинска кривица, која се ставља на терет оптуженом судији Р., почињена за време његовог службовања у Н., а како се надлежност дисциплинског суда одређује по мјесту службовања оптуженог судије у доба када је дисциплинска кривица учињена, то у конкретном случају премештај оптуженог судије на територији надлежности другог дисциплинског суда односно Апелационог Суда у Београду не може ни уколико утицати на мењање ове надлежности дисциплинског суда Апелационог суда у Новом Саду. Па с тога, а с обзором на ово и на околност да је Дисциплински суд Апелационог суда у Новом Саду и отпочео дисциплински поступак по овој кривици оптуженог судије Р., дакле претекао дисциплински суд у Бео-

граду, веће је у смиску §. 104 Закона о уређењу редовних судова и решило као у свом диспозитиву.

О овоме се извештавају овереним преписом овога решења: Апелациони Суд у Новом Саду и Београду па се исправе враћају и ориг. списи.

6. децембра 1929. год. Београд.

40.

И ако је пре ступања на снагу новог кривичног поступника, оптужни Сенат Окружног Суда решавао о приговорима, Апелациони Суд је донесено решење, на основу жалбе државног тужиоца узео у рад после ступања на снагу новог Кривичног поступника, и према прописима овог законика поново узео у разматрање приговоре оптуженога против оптужнице, не упуштајући се у мериторно разматрање жалбе. (бр. 2. §-а 12.)

(Апелациони Суд у Н. Саду,
бр. Кжа I, 10./1930.)

Апелациони Суд приговор уважава, решава да оптужби нема места и кривично поступање обуставља на основу т. 2. §. 208. К. П.

Разлози: Државно Тужиштво у Вел. К. оптужило је Ш. Ивана и Д. Светозара, да су почетком фебруара 1929 год. у Ч. у гостиони М. Триве на седници Четничког удружења говорили да треба сменити општинску управу, општинског бележника и жандармеријског наредника, па су јавним опорочавањем изложили мржњи и презрењу органе власти. Услед приговора против оптужнице оптужни сенат Окружног Суда у Вел. К. донео је дана 2 новембра 1920 бр. К. 735/1929 решење с којим се обуставља поступак у смислу 1 § 264 к. п.

Шр. д. ср / 305

Колегијум за јавне бележнике :

Председник : Др. Ник. Игњатовић, председник
Апел. Суда.

Заменик : Др. Бошко Ђурђевић, потпр. А. С.

Чланови : Др. Антун Гргинчевић, предс. већа.
Фрања Сочанин, судија А. С.

Заменици : Божидар Трајановић, судија.
Др. Јован Киш, судија.

Записничар : Божидар Бранковић, секретар.

**Сенат за жалбе по молбама грунтовних
кандидата :**

Председник : Др. Ник. Игњатовић, претседник
Апел. Суда.

Чланови : Др. Владислав Петровић, судија.
Војислав Гомирац, судија.

Записничар : Божидар Бранковић, секретар.

Др. Н. Игњатовић,
председник Апел. Суда.

У пажњу г. г. претплатницима!

Отварајући претплату за X. годину, умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате за 1930. годину изволе послати Дин. 120, још у току овог месеца, јер је претплата за целу годину платива у почетку године.

Уједно и овим путем позивамо оне наше претплатнике, који још ни до данас нису исплатили претплату за 1929. годину да изволе то одма учинити, јер је наш часопис упућен једино на претплату.

Најзад саопштавамо, да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1924—1929. год., свака година по Дин. 120.

Нови Сад, 15. јануара 1930.

Уредништво „ЗБИРАКА“.